

CYBERTERROR

Det var ett högt, klagande skri som fick Jonatan att öppna ögonen. Det lät som ett litet barns förtvivlade gråt. Två stora svarta fåglar avtecknade sej mot himlen. De gled högt däruppe, sida vid sida, utan att röra vingarna. Marken gungade under hans kropp. Marken? Nej, det var ju vatten! Han satte sej hastigt upp och såg sej häpet omkring. Han befann sej i en båt som flöt omkring som ett nötskal på ett öppet hav. Och när Jonatan vaknade var båten nere i en vågdal så att han bara såg stora vattenmassor på alla sidor. Men så gled båten upp på en våg och en lång strand med skog bakom bredde ut sej för hans syn.

Hur hade det här gått till? I andra änden på båten, som var lång och smal och hade en utriggare på styrbords sida, låg Kurre och sov.

– Farsan! ropade Jonatan. Vakna!

Kurre sträckte på sej och tittade upp. Såg sej oförstående omkring.

– Vad i hel ...

Jonatans pappa tappade luften mitt i meningen när det gick upp för honom att de verkligen låg i en liten båt som redlöst drev omkring på havet. Han bara stirrade, först runt horisonten, sen på Jonatan.

– Hur har det här gått till? frågade han. Kan du svara på det?

Jonatan hörde anklagelsen i Kures röst. Naturligtvis var det hans fel. Som alltid.

– Inte vet jag, svarade han. Skyll inte på mej bara.

– Nåns fel måste det vara, muttrade Kurre misslynt. Och var är tjejen? Kom hon inte med?

– Sluta fråga, sa Jonatan. Jag vet inte ett dugg mer än du.

– Inga åror, anmärkte Kurre. Vi måste ta oss iland på nåt vis. Det kan inte vara mer än halv sjömil till stranden där borta.

Jonatan brydde sej inte om att kommentera, han hade upptäckt att stranden redan hade närmat sej, eller rättare sagt, båten hade drivit närmare land. Bara den nu inte kapsejsade innan de var framme. Farkosten följde vågornas rörelser, det knakade i det ålderstigna virket och ibland stänkte det in vatten. Men än så länge fanns det ingen risk för att båten skulle vattenfyllas och det var tur, tänkte Jonatan, för vad skulle de ösa med?

Rakt in fanns en udde med höga klippor och på bägge sidorna om udden bredde till synes oändliga sandstränder ut sej.

Han smakade på vattnet. Salt. väldigt salt. Luften var varm. Väldigt varm. Det här var inte Östersjön. Landet de närmade sej var inte deras ö. De hade helt utan vidare kastats iväg till en annan del av jorden.

Kurre hade också upptäckt att det var nånting som inte stämde.

– Såna här båtar bygger dom inte hemma, sa han eftertänksamt efter att ha granskat träbåtens insida och den långa utriggaren som höll båten på rätt köl. Undrar var den kommer ifrån?

– Du förstår väl att vi är utomlands, sa Jonatan. Känn på vattnet, det är alldeles salt. Och stränderna är väl lite häftigare än till och med Tofta, eller hur?

Han försökte dra sej till minnes vad som hade hänt innan. Han hade suttit vid datorn och Nahid hade stått bredvid. De hade varit ute på nätet. Kurre hade kommit in. Det sista han kom ihåg var en vit blix och eldslågor i rummet. Sen tog minnet slut. Bara mörker ända tills han vaknade ute på havet.

Båten närmade sej land. När vågorna vräktes mot klipporna vid udden stod vattnet som en fontän högt upp i luften, sköljde över det svarta berget för att sen störta tillbaka ner i det skummande havet. Hammade de där skulle de inte överleva. Strandens till vänster låg närmast till, de måste försöka styra dit.

Men den bräckliga lilla båten var på väg rakt mot infernot.

Kurre hade också upptäckt faran.

– Paddla åt babord! ropade han.

Hans röst hördes knappt i dånet från bränningarna.